

JEFF GUINN

CHARLES

MANSON

ŽIVOT A DOBA

JEFF GUINN

Charles Manson

Život a doba

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

MANSON: The Life and Times of Charles Manson **Jeff Guinn**

Copyright © 2013 by 24Words LLC

Translation © Jan Feldstein, 2016

© Grada Publishing, a. s., 2016

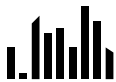
Z anglického originálu *MANSON: The Life and Times of Charles Manson*,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster v roce 2014,
přeložil Jan Feldstein

Odpovědná redaktorka Barbora Srncová

Korektura Dana Řezníčková

Obálka Roman Křivánek, Art007

Grafická úprava a sazba Tomáš Brejcha

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2016
jako svou 6366. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9432-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-9431-5 (pdf)

ISBN 978-80-247-5729-2 (print)

pro Rogera Labrieho

*„Neustále se nabízí taž otázka – Co bylo skutečností
v neskutečné době?“*

Tom Hayden, The Long Sixties: From 1960 to Barack Obama
(pozn. „Dlouhá šedesátá: Od roku 1960 k Baracku Obamovi“)

AUTOROVA POZNÁMKA KE JMÉNŮM

Téměř ve všech případech hovořím o Charlesu Mansonovi jako o „Charliem“, neboť tak mu všichni, v době, kdy vedl Rodinu (the Family), říkali. Hovoří tak o něm většina z těch, kteří jej v oné vzrušující době znali. Klíčoví členové Mansonovy Rodiny jsou v této knize rovněž nazýváni křestními jmény, nicméně jinak dodržuji tradici a po úvodní zmínce odkazují na dané osoby prostřednictvím jejich příjmení.

Podotýkám, že malý Manson byl v McMechenu znám jako „Charles“, což platí pro okruh jeho přátel a následovníků dodnes. V dopise, který mi poslal, stejně jako ve všech ostatních dopisech, které jsem měl během studie podkladů pro tuto knihu možnost vidět, se podepisuje celým jménem, tj. „Charles Milles Manson“.

ÚVOD

Charlie ve Whisky

V létě roku 1968 se ulicí Sunset Boulevard v Los Angeles ploužila tři auta. Směřovala k načančané, dlouhé a klikaté části bulváru zvané Strip. Tento 1,7 kilometru dlouhý pás nočních klubů, obchodů a restaurací byl jedním z epicenter americké moderní kontrakultury. Tři sta osmdesát mil na sever ležela Haight-Asbury, čtvrt San Franciska, která si sice i nadále udržovala pověst hlavního města Flower Power a sebestředných setkání členů hnutí hippies, tato láskyplná přetvářka, která měla vést svět do nové éry osvícení prostřednictvím skvělé hudby, volné lásky, obzory rozšiřujících chemických látek a odmítáním světa společenských tříd a kapitalistických hodnot, se však ve skutečnosti pomalu rozpadala a odkrývala svět drogami poháněného násilí. Sunset Strip představoval hudbu, sex, a drogy – už jen málo z těch, kteří v houfech posedávali na chodníku posílení nejrůznějšími stimulanty, předstíralo, že v jejich případech jde o vyšší zájem než jen o bohapusté požitkářství. V reakci na události ve Vietnamu a na rasové nepokoje se Amerikou šířila vlna občanské rebelie, nicméně jediné výraznější povstání lidu ve Stripu souviselo s uzavřením oblíbeného klubu a s povinnou večerkou ve 22 hodin pro mladistvé. Do čtvrti Haight se hrnuli mladí lidé s nadějí, že zde naleznou Utopii; poutníci přicházeli do L. A. s vidinou, že se spřátelí

s celebritami a následně zbohatnou a dosáhnou věhlasu. Tyto sny podněcovalo tradiční rovnostářství, kterým byl Strip znám široko daleko. Hvězdy tu vystupovaly či sem jen jezdily vědomy si skutečnosti, že se od nich očekává, že se budou volně stýkat s běžnými smrtelníky a přátelky s nimi konverzovat jako se sobě rovnými. A ti, kteří se pohybovali v hudebním průmyslu, pak nabízeli pomoc nekonečným zástupům rádobymuzikantů, kteří byli skálopevně přesvědčeni, že jejich vlastní písně o lásce, duchovnu a revoluci z nich udělají takové velikány, jako byli Beatles – nebo že je dokonce předčí.

Za volanty oněch tří vozů pomalu jedoucích po bulváru Sunset, kterým se mnohdy projíždělo celé hodiny kvůli dopravním zácpám a davům lidí ze Stripu, seděli tři mladí muži a těšili se na noc plnou zábavy. Celý život tvrdě pracovali a vydobyli si status celebrit a ten si nyní náležitě vychutnávali. Terry Melcher, Gregg Jakobson a Dennis Wilson byli celé roky blízkými přáteli. Každý z nich dosáhl ve světě hudebního průmyslu individuálního úspěchu. Melcher byl producent, Jakobson hledač talentů a organizoval nahrávání desek ve studiu, Wilson byl zase bubeníkem skupiny Beach Boys, a tím pádem i nejslavnější postavou tohoto tria. Společně byli členy neoficiálního společenství nazývaného Golden Penetrators (tzv. Zlatí pronikači). Členství v tomto klubu získal každý, kdo měl poměr s ženou z nejslavnějších rodin šoubyznysu. Nejednalo se však o exkluzivní společnost, neboť tyto ženy byly často stejně promiskuitní jako muži, kteří o ně usilovali. Triumvirát Melcher–Jakobson–Wilson si ve svém požitkářství přímo rozkošnický rochnil; ve městě, které už dávno upustilo od morálních či zákonných omezení pro úspěšné a slavné, by se jejich filozofie dala vyjádřit větou „my jsme my, pravidla neexistují, můžeme, co chceme“.

Pokud celebrity z L. A. chtěly udržet své noční tahy městem v tajnosti, navštěvovaly kluby, jejichž členské poplatky byly tak vysoké, že do nich mohly vstoupit jen ty největší hvězdy. Ale onoho večera byli Melcher, Jakobson a Wilson ve velmi společenské náladě. Servilní pochlebování ze strany fanoušků, na které reagovali s jistou, byť omezenou

dávkou *noblesse oblige*, bylo jednou z mnoho zábav slavných. Mezi prokazováním úcty krásným lidem zrozeným pod šťastnou hvězdou a hysterickým poplácáváním ze strany zástupů umolousaných teenagerů byl skutečně velký rozdíl. Oblíbené, veřejnosti přístupné kluby ve Stripu měly pro hvězdy, jež je navštěvovaly, přichystaná speciální opatření, zpravidla v podobě omezených míst k sezení, takže běžní zákazníci, kdykoliv slavní opustili taneční parket a chtěli v klidu posedět, mohli na své milované celebrity jen z dálky zírat. Tanec byl ve Stripu stěžejní částí každé probdělé noci, a to jak mezi hvězdami, tak u veřejnosti. Pokud na pódiu probíhalo vystoupení, byla žádoucí uctivá pozornost. Ale mezi jednotlivými čísly diskžokejové pouštěli desky a návštěvníci se mohli předvést pohupováním do rytmu a snahou předčít své okolí krokovými variacemi, které zrovna frčely.

Melcher, Jakobson a Wilson, giganti hudební scény v L. A., směřovali do jedné z nejpatričnějších destinací v celém Stripu. Klub *The Whisky a Go Go* ležel na bulváru Sunset těsně za okrajem Beverly Hills. Byl to bezpochyby nejslavnější klub ve městě a dost možná i v celé Americe.

Časopisy od *Times* až po *Playboye* jej označovaly za nejžádanější místo, které stojí za to navštívit a být v něm spatřen. Každou noc tak před dveřmi klubu Whisky, který se otevíral v půl deváté večer, stály více než dvě hodiny fronty v délce několika ulic. Výše vstupního poplatku odrazovala všechnu žebrotu a lůzu. Pravidelní návštěvníci vždy očekávali vzrušující zábavu, kterou žádný jiný klub ve Stripu nenabízel. Muzikanti v *The Whisky* nahrávali živá alba, která dobývala žebříčky hitparád. Chodíval sem výkvět tehdejší hudební scény; mezi nedávné návštěvníky patřili například Jimi Hendrix, Neil Young či Eric Clapton. Hendrix a Young dokonce často vyskočili radostně na podium a převáděli své improvizální dovednosti. V klubu se často střídaly méně slavné místní skupiny s hvězdnými jmény, například *The Turtles*, *Eric Burdon a The Animals*. *The Whisky* bylo jedním z prvních míst ve Stripu moderní éry, v němž vystupovali černošští muzikanti. Podium klubu potčili svou přítomností například *Buddy Guy* a *Sly and the Family Sto-*

ne, a když zde vystupoval Little Richard, přišla se sem na něj podívat i rocková božstva Mick Jagger a Keith Richards z Rolling Stones. Každá návštěva The Whisky byla nějakým způsobem jedinečná. Pokud chtěl kdokoliv z Los Angeles působit dostatečně „trendy“ a „in“, musel se tu zkrátka a dobře ukázat. Na večírky sem chodil i Richard Burton s Elizabeth Taylorovou.

Noční davy znesnadňovaly parkování poblíž klubu, což ovšem Melchera, Jakobsona a Wilsona nijak netrápilo. Zaměstnanci přeplněných parkovišť tu vždy hvězdám našli pro jejich vozy místo. Melcher předal klíčky svého černého, čtyřdveřového kabrioletu značky Mercedes. Jakobson přijel v dokonale udržovaném černém pontiacu z roku 1939, za který právě vyměnil porsche, aby si vychutnal retro jízdu. Wilson dorazil ve vínovém voze značky Rolls Royce, který mu nedávno věnoval starší bratr Brian, samotářský lídr skupiny Beach Boys. Trio hrdě vešlo do klubu The Whisky, nemuselo se obtěžovat stáním ve frontě ani zaplacením vstupního poplatku. Všichni je sledovali. Wilson byl urostlý pohledný muž, kterého znal snad každý fanoušek hudby v zemi. Ve střední části Spojených států nebyla jména Melcher a Jakobson rozhodně příliš známá, ale pro návštěvníky klubu, kteří se dokonale orientovali v prostředí hudební scény L. A., to známá jména byla, a rovněž věděli, proč jsou důležití.

To se však nedá říci o čtvrtém členovi party, který přijel ve Wilsonově rollsu. Pro přihlížející, kteří postávali kolem The Whisky, nebyl třiadvacetiletý Charlie Manson ničím zajímavý.

Byl to jen jeden z mnoha tisíců ambiciózních zpěváků/textařů, který přišel do L. A. s cílem získat smlouvu u nahrávací společnosti a stát se hvězdou. Manson byl malého vzrůstu, měřil asi jen 160 centimetrů a byl vychrtlé postavy. Měl ale to velké štěstí, že převážnou část léta úspěšně loudil přízeň bubeníka Beach Boys, který byl známý tím, že bezdomovcům podobného ražení dával dočasné k dispozici svůj luxusní srub, který stál opodál na bulváru Sunset. Většina z nich se poroučela do dvou dnů, nicméně Manson žádné známky odchodu nejevil. Jeho hostitelovi

to určitou dobu nevadilo. Kromě několika zajímavých písní, které složil, a neustálé deklamace návykové životní filozofie pojednávající o zapuzení vlastní individuality měl Manson po svém boku i družinu dívek, které ho zbožňovaly a s radostí se účastnily všech sexuálních hrátek, které po nich Charlieho rockový mecenáš požadoval. Wilsonovo léto mělo rovněž podobu animální burlesky, nicméně ji narušovaly vynucené návštěvy lékaře, neboť Mansonova děvčata jej s železnou pravidelností infikovala kapavkou. Mezi jednotlivými sexuálními eskapádami Wilson se svou vrozenou laskavostí vychvaloval Mansonovu hudbu před ostatními členy Beach Boys i před přáteli z hudební scény L. A. Mansonovy skladby totiž doposud nezauly nikoho natolik, aby tomuto otrhanému darmošlapovi nabídl nahrávací smlouvu, po které tolik bažil. Nicméně Charlieho hnala vpřed neutuchající víra ve své vlastní nadání a ve Wilsonovu schopnost, či spíše povinnost, že mu jeho sen pomůže uskutečnit.

Manson se domníval, že je vždy více než vítán na všech večírcích či klubech, které navštěvoval Wilson. Sdílel vše, co měl on – jeho hudbu, výstřední konverzaci a sexuchtivé ženy –, a tak očekával od Wilsona, že mu bude oplácet stejnou mincí. Šlo však o velice nerovné ujednání, které Wilsonovi pomalu začínalo lézt krkem. Už jen to, že Manson neustále bombardoval bubeníka prosbami, aby Beach Boys nahráli jeho skladby, by stačilo. Nicméně pijavice Charlie a její nohsledi navíc bezuzdně vysávali Wilsonovo jmění v době, kdy prodej desek a vstupenek na koncerty Beach Boys vykazoval povážlivý pokles. Zničili mu nepojištěný mercedes a hromadili účty za doktory a zubaře. Prohnali se jako tajfun jeho šatníkem a rozstříhali mu oblečení, ze kterého si pak vyráběli dle libosti slátané hábity. Přestože se hrdě hlásili k vybírání popelnic před supermarkety, pořádali každodenní nezřízené nájezdy na Wilsonovu lednici a spíž. Dokonce se domnívali, že mají k dispozici jeho úvěrové konto. Když se jednou vydal s Beach Boys na krátké turné, hosté v jeho domě stačili utratit 800 dolarů za hodokvas v místní prodejně s mléčnými výrobky, kde si pochutnávali na nejdražších sýrech, jogurtech a ovocných šťávách.

Ačkoliv Wilson souhlasil s myšlenkou sdílení výtobytků, byl odhodlán se s těmito mistrovskými příživníky rozloučit.

V posledních týdnech se však začal Wilson Mansona bát. Manažeri Beach Boys si začali dělat starosti s tím, že se jejich klient přátelí s poněkud pochybnou existencí. Nechali si proto Charlieho proklepnout a následně Dennise informovali, že host v jeho domě seděl mimo jiné za ozbrojené přepadení a že byl nedávno podmíněčně propuštěn. To však Wilsona ani v nejmenším netrápilo, protože celou dobu věděl, že jeho nový přítel má kriminální minulost. Manson navíc s oblibou hrdě prolašoval, že vězení je jeho otec a ulice jeho matka. Záznamy v trestním rejstříku mladým lidem v době, kdy bylo módou věřit, že největším nepřítelem je vláda, velice imponovaly. Ale jak Manson a jeho nesourodé dvořanstvo i nadále setrvali ve Wilsonově příbytku, stávaly se Charlieho filozofické řeči, jež byly doposud velice zábavné, poněkud temnými. Věřil totiž, že měl moc nad životem a smrtí svých příznivců a přátel, a to včetně svého slavného patrona. Jednou dokonce přiložil k Wilsonově hrdlu nůž s otázkou, jak by se bubeníkovi líbilo, kdyby ho zabil. Wilson jen zamumlal „do toho“ a Manson ho nechal být. Ovšem skutečnost, že i po tomto děsivém zážitku nechal Wilson Charlieho ve svém domě, svědčí o tom, že bubeník měl značné sebedestruktivní sklony.

Přestože Wilson a ani jeho kolegové Zlatí pronikači toho moc neřekli, doufali, že když přivedou Charlieho onoho letního večera do The Whisky, tak si uvědomí, kdo je a kam patří. Navzdory tomu, co si Charlie sám myslel, samotná skutečnost, že si žil jako hvězda, z něj hvězdu ještě nedělala. Klub Whisky byl Mekkou velkých jmen, ale ponižující pro všechny ostatní. Nešlo o velký klub, vešlo se do něj jen asi 350 osob, ale jeho interiér udělal na každého velký dojem. Stěny byly vymalovány dramatickými odstíny červené a černé a uprostřed vyvýšeného tanečního parketu se nacházelo pódium. Veřejnosti bylo vyčleněno jen několik málo stolů a také tu byl nevelký prostor, kam se mohla usadit honorace. Nad podlahou se vznášely skleněné „klece“, které obývaly spoře oděné tanečnice, jež sebou provokativně mrskaly do rytmu hudby pokaždé,

když mezi půl desátou a půl dvanáctou každý večer dočasně ustala produkce na podiu. Říkalo se jim Go Go tanečnice a jejich věrné kopie následně tančily v klubech po celém světě.

Pro nehvězdné návštěvníky Whisky byl zlatým hřebem večera okamžik, kdy se vydali na taneční parket.

Nepsaná klubová etiketa zakazovala, abyste příliš pokukovali po ostatních tancujících; vy sami jste totiž byli jedineční a ostatní si tedy nemohli pomoci a museli na vás obdivně zírat. Výsledkem tohoto přístupu byl prostý fakt, že se nikdy nikdo na nikoho nedíval, natož aby dával najevo, že někoho obdivuje. Ve zmiňovaném časovém úseku bylo skutečně těžké najít na tanečním parketu místo. Dychtiví tanečníci tak čekali na okamžik, kdy již tancující odejdou na toaletu či si půjdou unaveně sednout. O volná místa na parketu se vedl boj, ve kterém vítězily bystré oči a tvrdé lokty.

Melcher, Jakobson a Wilson byli štamgasty, a proto měli vždy k dispozici jeden z boxů pro celebrity. Cestou ke stolu se ale od nich Manson oddělil se slovy, že si jde zatancovat. Charlie si snad nemohl vybrat vhodnější místo a čas k tomu, aby se mu dostalo spravedlivé odplaty. Ve Whisky se nacházelo jen minimum dokonale oblečených a celebritami posedlých dívek, které by se odhodlaly tančit s malou, ošuntělou nulou, a i kdyby se Mansonovi nějakým zázrakem podařilo probít na tančení parket, byl by jen kapkou v moři. Pokud by někdo z tria Wilson, Melcher a Jakobson měl toho večera laskavější náladu, asi by Mansona doprovodili, protože pro hvězdy a jejich nohsledy se vždy místo k tancování našlo. Nicméně nyní pobaveně sledovali, jak se Charlie pokouší prosadit sám. Brzy nato jistě zapluje do jejich boxu, pokořen jednoznačnou připomínkou toho, že přes veškeré své rádoby originální filozofování a grandiózní sny o hvězdné rockové kariéře zůstává i prozatím jen neviditelnou skvrnou na hvězdném nebi L. A.

Manson zmizel v davu a trio přátel usrkávalo ze svých sklenic a ve se si povídalo. Až do okamžiku, kdy je přerušilo pozdvižení přítomných. Když se rozhlédli, uviděli, že se odehrává něco, co nemá v ději-